

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1087/2018
25.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Радослава Петровића, Мирољуба Томића, Соње Павловић и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дејана Грујића, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 10К 403/14 од 17.01.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 327/18 од 13.06.2018. године, на седници већа одржаној 25.10.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Дејана Грујића, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 10К 403/14 од 17.01.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 327/18 од 13.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 10К 403/14 од 17.01.2018. године, између осталих, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 20.02.2014. године до 14.03.2014. године, а коју казна ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује у улици ..., СО ..., уз примену мере електронског надзора, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка о чијој висини је одређено да ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 327/18 од 13.06.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Дејана Грујића, а пресуда Првог основног суда у Београду 10К 403/14 од 17.01.2018. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Дејан Грујић, у смислу члана 485. ЗКП, а због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење. Бранилац је предложио да Врховни касациони суд одложи почетак издржавања казне затвора у просторијама у којима окривљени станује уз примену електронског надзора, а до доношења одлуке о захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, и у вези са тим наводи да су побијане пресуде засноване на доказу на коме се по закону не могу заснивати, те у том смислу као незаконит доказ означава записник о препознавању лица од 20.02.2014. године, сматрајући да се ради о незаконито прибављеном доказу, с обзиром да је радња препознавања окривљеног АА, од стране оштећеног сведока ББ, спроведена супротно одредбама члана 100. и 90. ЗКП. Ово најпре из разлога што је оштећеном пре вршења радње препознавања окривљеног у полицији, које је извршено између више лица, полицајац показао фотографију окривљеног, а што је супротно одредби члана 100. став 2. ЗКП, која предвиђа да сведок не може да види лице које је предмет препознавања пре него што приступи препознавању; затим из разлога што предметном препознавању није присуствовао бранилац окривљеног АА, нити је исти био позван да присуствује радњи препознавања; као и из разлога што према ставу браниоца, особине лица које се препознавало, тј. окривљеног, нису биле сличне особинама осталих лица која су се налазила у врсти за препознавање, јер су лица која су стајала у врсти за препознавање била старија од окривљеног шест, девет и дванаест година.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суда, не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Из списка предмета и то из записника о препознавању лица МУП РС ПУ за град Београд ПС Звездара од 20.02.2014. године, произилази да је доказна радња препознавање лица – окривљеног АА, од стране сведока оштећеног ББ, обављена у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку и то пре свега у складу са одредбама члана 100. и 90. ЗКП, на чије повреде бранилац окривљеног неосновано указује у захтеву, а којим одредбама је прописано на који начин се

врши радња препознавања лица од стране сведока. Наиме, из наведеног записника јасно произилази да су овој доказној радњи извршеној у просторији ПС Звездара, присуствовали јавни тужилац и овлашћено службено лице ПС Звездара, да је препознавање извршено у просторији специјално намењеној за ту сврху, у коју је уведено петоро лица која су поређена одређеним редоследом у врсту, а након чега је оштећени ББ са несумњивом сигурношћу од 100 %, препознао окривљеног АА, као лице које је извршило предметно кривично дело на његову штету, а на основу његовог изгледа, при чему присутна лица нису имала никаквих примедби и наведени записник је потписан од стране јавног тужиоца, оштећеног и овлашћеног службеног лица.

Стоји чињеница да су овлашћена службена лица полиције, пре вршења доказне радње препознавања, сведоку оштећеном показали фотографије, али је реч о више фотографија различитих лица, а не искључиво о фотографијама окривљеног, како то неосновано бранилац указује. Поред тога, сам оштећени је на записнику о испитивању сведока пред Првим основним јавним тужиоцем у Београду од 28.02.2014. године, одговарајући на питање браниоца, навео да су му показане четири различите фотографије и да је инспекторима рекао да му једно од тих лица личи на извршиоца кривичног дела и то „оног који је стајао поред његовог колеге ВВ и нешто стављао испод јакне.“ Према томе, по налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају је реч о претходно обављеној оперативној радњи, предузетој у циљу откривања учиниоца кривичног дела, која као таква, не утиче на законитост касније предузете доказне радње препознавања лица.

Такође, имајући у виду да је одредбом члана 100. став 3. ЗКП јасно прописано да се у предистражном поступку и истрази препознавање лица обавља у присуству јавног тужиоца, а да обавезно присуство браниоца окривљеног није изричито прописано- то по налажењу овог суда, препознавање окривљеног АА од стране сведока оштећеног ББ, обављено без присуства браниоца окривљеног, не чини ову радњу препознавања незаконитом.

Поред тога, како је бранилац окривљеног АА, адвокат Дејан Грујић, незаконитост предметног записника о препознавању од 20.02.2014. године, а из разлога што особине лица које се препознавало, тј. окривљеног, нису биле сличне особинама осталих лица која су се налазила у врсти за препознавање, истицао и у жалби на побијану првостепену пресуду, а приликом другостепеног одлучивања, суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни трећој пасус други образложења побијане пресуде, дао разлоге да је предметно препознавање у потпуности обављено у складу са одредбама ЗКП-а, (прихватајући разлоге које је дао првостепени суд)- то Врховни касациони суд, у свему као правилне прихвата разлоге другостепеног суда и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Имајући у виду наведено, те да је доказна радња препознавања лица, по налажењу овог суда, у свему обављена на законит начин, то се и записник који је сачињен о предузетој радњи препознавања лица, има се сматрати законитим и на истом се може заснивати пресуда.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости, указује да је доношењем побијаних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на штету окривљеног.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић